

del nostre país, que fan del territori una identitat cultural i una memòria col·lectiva.

Al llarg de tots aquests anys el museu ha viscut èpoques bones i èpoques dolentes, però sempre ha existit un equip humà que, fins i tot durant els anys en què restà tancat i força oblidat, treballava i engrescava una colla de joves perquè el cor de la institució continués bategant.

Han sigut moltes, doncs, les persones que de forma anònima o pública, impulsades per la mateixa sensibilitat que els seus antecessors, hi han treballat i col·laborat al llarg de tots aquests anys. Per a totes elles, aquesta celebració també ha sigut un homenatge d'agraïment que la ciutat els ha fet.

En les darreres dècades el museu ha estat

vinculat amb el servei municipal d'arxiu, i ha tingut una junta tècnica assessora que li ha permès poder oferir unes bones iniciatives educatives i de difusió. Un exemple en són els Tallers d'Història, activitat pionera en el camp pedagògic.

Avui, després de tot allò aconseguit en 100 anys, resta encarar el futur museístic guixolenc amb il·lusió i optimisme, però sobretot amb la mateixa sensibilitat envers el patrimoni, la cultura, el territori i la identitat d'aquelles persones que de forma altruista l'iniciaren. Les generacions properes agafen el relleu per poder arribar al segon centenari amb més èxit i objectius que els d'avui. Tot un repte!

Joan Vicens

Torna el Tint al cap de trenta anys

Grup Tint-2 (1974-1976): entre la pràctica paraartística, l'anàlisi crítica, el desenvolupament sociocultural i la lluita ideològica. Exposició a Banyoles del 22 d'octubre de 2004 al 7 de gener de 2005.

Els anys setanta el franquisme era un règim que havia perdut bona part de la seva litúrgia feixista, però seguia vivint d'anestesiar la societat i d'obligar-la a una llarga sessió d'hipnosi. Les ciutats, i els pobles, només podien ser grisos, avorrits i profundament asfixiants. Banyoles, però, va poder respirar una mica de la mà del moviment del Tint-1 i del Tint-2. Un grup de joves artistes i activistes politicoculturals van oferir a la ciutat

una mica de llum, un tros de respir, oxigen artístic, pulsio cultural a través del que ells van anomenar manifestacions. Avui, més de trenta anys després, Jordi Font i Narcís Selles fan història amb tot allò. Han tornat al vell edifici del Tint per fer una relectura d'aquell moviment, una relectura en el millor sentit de la història, la que porta la llum al passat perquè reboti sobre el present i ens ajudi a encendre escenaris de futur. Selles i Font acompanyen l'exposició amb un catàleg ple de textos rigorosos que esdevenen els ulls per acabar de mirar, i revisar, el temps del Tint-1 i del Tint-2. Un catàleg, però, que no s'accontenta només a voler ser un bon vehicle de comprensió d'aquells moviments artístics, sinó que es converteix, també, en un subjecte artístic gràcies a la ciència de Marcel·lí Dalmat. No busqueu aquí exposicions «caixadestàliques» on tot és amable,

Taula rodona a la Llotja del Tint, l'any 1974.

fàcil, còmode i juganer. No busqueu aquí textos suaus i edulcorats. Perquè acabareu topant amb una exposició atapeïda de reflexió, d'intensitat, de pensament. I un catàleg que és l'extensió de tot plegat. Però, de ben segur, si sacrifiqueu una mica de temps de televisió i poseu a prova la vostra matèria grisa, aconseguireu entendre una etapa fonamental del

nostre país, d'un país que, els setanta, agitava les parets, colpejava els sostres, ho esquerdava tot per vèncer, definitivament, la fosca opressió del franquisme. A Banyoles, els primers dels setanta els van donar uns joves que van batejar el seu neguit i la seva rebel·lia amb els noms de Tint-1 i Tint-2.

Miquel Aguirre

Florice! d'Anglès, any de celebracions

El 2004 significarà per al poble selvatà d'Anglès una fita important; la cultura popular i sardanística tindrà un referent: el cinquantè aniversari de Florice!.

Un dels edificis més emblemàtics que té Anglès és la casa de Cuc, prototip de masia senyorial de final del segle XV. I fa 50 anys un grup sensible d'anglesencs va triar aquest indret per fer les seves reunions tot compartint inquietuds polítiques, culturals, musicals, poètiques, etc. Inicialment, aquest grup es deia El Verger de l'Art, perquè el seu lloc preferit de reunió era el jardí romàntic de la casa de Cuc.

La tasca d'aquesta colla d'anglesencs aviat va anar més lluny, segurament per dissimular les

seves activitats i adaptar-les al moment històric que vivien. Van decidir compondre una sardana i posar-li títol, es va convocar un jurat que va triar el nom de *Florice!*. Quasi d'immediat aquest nom no solament s'aplicà a la sardana acabada d'estrenar, sinó que també serví per batejar una agrupació sardanista i cultural, hereva d'El Verger de l'Art, que enguany celebra el seu mig segle d'existència i vol commemorar l'esdeveniment amb un seguit d'actes festius, lúdics i culturals. El calendari s'ha portat a terme escrupolo-

La neu no impedeix la celebració dels corsos de sardanes impulsats per Florice! d'Anglès.

sament; alguns actes ja s'han celebrat amb molt d'èxit, com l'exposició retrospectiva sobre la història de Florice!, l'aplec de sardanes número 50 o l'acte commemoratiu de l'aniversari de l'entitat. D'altres s'estan desenvolupant, com la divulgació pedagògica que entorn de la cultura popular, la sardana i el Florice! es fa en els tres centres educatius del poble. Els actes de l'últim trimestre van ser la Diada del Soci, la festa del Remei, patrona del poble, el cicle de nadal·les i sardanes i l'edició del llibre

Història del Florice!, obra d'Emili Rams, historiador local, que serà l'element material més perdurable i que millor il·lustrarà la trajectòria i objectius que al llarg d'aquest temps ha tingut aquesta entitat.

Tothom ha valorat molt positivament el fet de poder celebrar un aniversari tan singular i que, malgrat les condicions adverses dels temps que va travessar, Florice! s'ha sabut mantenir en la seva filosofia inicial de potenciar el catalanisme cultural en un poble.

M. Carme Domènech